Frumoasa din pădure, adormită

(urmare din pagina 331)

moasă și albă. Și cum să afle el pereche printre dobitoacele curții ?

S'a hotărît dar, ca să scape teafăr, să taie gâtul împărătesii celei tinere și urcă în iatacul ei fără a mai sta mult la gânduri. Își făcu singur curaj și intră cu satârul în odaia tinerei nurori. Nu voi cu toate acestea s'o ia pe neașteptate, și-i spuse cu plecăciune porunca ce o primise dela bătrâna împărătească.

— „Fă mai de grabă, haide, răspunse ea întinzându-și grumazul, supune-te poruncii care ți s'a dat. Așa voi putea să-mi revăd sărmanii copii, pe care i-am iubit atâta". Ea îi socotea morți, de când i-au fost furați fără să i se spună nimic.

— „Nu, nu stăpână, îi răspunse sărmanul jupân Simon, nu se poate să mori. Ai să-ți revezi copiii, dar la mine acasă, unde-i țin ascunși; și voi înșela din nou pe bătrâna împărătească, dându-i să mănânce o căprioară în locul Măriei Tale". O duse numai decât în odaia nevestei lui, unde o lăsă să-și sărute copiii și să plângă cu dânșii laolaltă, iar el găti căprioara pe care bătrâna o mâncă cu poftă ca și cum ar fi mâncat pe noră-sa. Era foarte mulțumită de cruzimea ei, și se pregătea să spună împăratului când s'o întoarce, că niște lupi turbați îi mâncaseră femeia și cei doi copii.

Intr'o seară, pe când da ocoale ca de obicei prin curtea și printre cotețele palatului, doar o adulmeca ceva carne fragedă, auzi într'o tindă pe Zi-luminată care plângea pentru că mamă-sa, împărăteasa, voia să-l bată cu varga, că fusese obraznic; ea auzi și pe Zori-de-zi care cerea iertare pentru frățiorul ei. Căpcăuna recunoscu glasul împărătesei și al copiilor, și îndârjită că a fost înșelată, porunci de cum se făcu ziuă, cu glasul ei care vâra în sperieți pe toată lumea, să se aducă în mijlocul ogrăzii o cadă mare, plină până sus cu broaște, șerpi și șopârle ca să fie aruncați în ea împărăteasa cu copiii ei, jupânul Simon cu nevasta și slujnica lui. Dăduse poruncă să-i aducă pe toți cu mâinile legate la spate.

Erau acolo cu toții și călăii se pregăteau să-i arunce în cadă, când tânăra împărătească se rugă s'o lase măcar să spue ce are pe inimă, și căpcăuna, cât era ea de rea, se învoi. „Doamne, Doamne!" strigă atunci biata împărătească „nu-i păcat să mor așa de tânără? E adevărat că sunt cam de mult pe lumea asta, dar am dormit o sută de ani și aceștia pot fi ei socotiți ? Ce-ai să spui tu, ce-ai să faci tu, sărmane împărat, când te vei întoarce acasă, și când sărmanul tău Zi-luminată, care e așa de drăgălaș și sărmana ta Zori-de-ziuă ce e așa de frumoasă, nu vor mai fi să te sărute, și nu voi mai fi nici eu? Dacă plâng, sunt lacrimile tale pe care le plâng; tu ne vei răzbuna, poate, vai, luându-le zilele. Da, ticăloșilor cari ascultați de-o căpcăună, împăratul are să vă ardă de vii pe toți!" Căpcăuna, auzind aceste cuvinte cutezătoare, orbită de mânie, strigă: „La lucru, călăi, în cadă cu limbuta asta!" Călăii se apropiară de biata împărătească și o înhățară de rochie, dar în clipa aceea împăratul, ce nu era așteptat așa de curând, intră în curte călare. Venise în goana mare și întrebă, uimit, ce 'nseamnă această grozavă priveliște. Nimeni nu cuteza să-i spue, când căpcăuna, turbată la văzul acestor lucruri, se aruncă ea singură cu capul în jos în cadă și fu înghițită cât ai clipi de către jivinele pe care le pregătise ea pentru alții. Impăratul se mâhni oricum, că-i era mamă, dar se mângâe în curând cu draga-i soție și cu copiii lui. *Ch. Perrault*

Traducere de **D. Anghel și Șt. O. Iosi**

— Un copil, un om nevoiaș! tatăl meu care e de optzeci de ani ! Ar fi prea crud, d-le maior ! gândiți-vă...

— N'am ce mă gândi. Ce atâta vorbă, în caz că se întâmplă ceva cu oamenii mei, acești doi ostatici vor fi pe dată împușcați. Soldatul Herman leagă mâinele și picioarele acestor oameni și sue-i în căruța care o văd în fundul curței. Este un catâr în grajd, înhamă-l și pornește cu ei.

După zece minute, nemții plecau cu bătrânul și copilul. Herman, care era acelaș care fura ovăzul, nu recunoscu pe Florin. La depărtare de doi kilometri de Saint-Merod, soldatul care era cu Herman îi spuse: „Ce ai zice dacă ne-am mai odihni puțin, m'a dat gata bătălia".

— Și pe mine, să ne oprim și să bem ceva.

— Să bem...dar ce ?

— Vin și cognac, am luat câteva sticle din pivnița primarului.

— Bravo ție. Să bem.

Nemții băură atâta, încât se îmbătară turtă. Tovarășul lui Herman adormi în marginea drumului, și Herman fu silit să-l sue și pe el în căruță. Apoi luă pe catâr de căpăstru și porni trăgându-i câteva bice. Cu toate că Herman nu recunoscuse pe Florin, dar acesta îl recunoscuse, și acum dorea să-și răsbune și să-și scape stăpânii. Prilejul se ivi. După ce merse cale lungă, Herman opri catârul ca să mai bea ceva, și'n clipa când da capul pe spate, ca să sfârșească sticla cu cognac, Florin îl apucă cu gura de gât și-l sugrumă într'o clipă. Apoi bravul animal a p u c ă spre tranșeele franceze. Fără să priceapă de unde le venea acea căruță cu neamțul beat, și cu bătrânul și copilul legați, francezii închiseră pe neamț la un loc cu alți prizonieri, și desfăcură legăturile ostaticilor, iar după opt zile, Saint-Merod fu din nou în mâinile francezilor. Justin cu bunicul fură fericiți când se văzură în casa lor, iar Florin fu iubit și îngrijit de toți ai casei, până când își dete sfârșitul.

Traducere de
Eufrosina Pallă